

Noda

Hyddan är en jordhåla, som är grävd in i en backsluttning. Bara framsidan har en vägg av stockar, som är tätad med en blandning av jord och kogödsel. Det finns en öppning, men ingen dörr. När människor och djur har gått in i hyddan, stänger man till öppningen med stockar.

Gårdsplanen är omgiven av en taggig gärdesgård av törnbuskar, som skyddar mot vilddjuren som smyger omkring på nätterna. På dagarna spatserar hönorna med sina kycklingar omkring på gårdsplanen i solskenet. Katt, hund och små lamm är barnens bästa vänner. De leker och har roligt tillsammans.

I ett sådant enkelt hem var Noda storasyster. Hon lärde sig tidigt att äta majsgröt med fingrarna och dricka mjölk genom ett ihåligt grässtrå.

Nodas mamma och pappa var rädda för de onda andarna och offrade till dem för att de inte skulle göra familjen något ont. Men lilla Noda hade ont i sitt ben. Det värkte i det då hon skulle gå. Sjukdomen märktes redan då hon skulle ta sina första steg. Många offer hade föräldrarna burit fram till de onda andarna för henne, men flickan var lika sjuk ändå.

Då Noda var sex eller sju år, tog hennes pappa henne på ryggen och bar henne till missionssjukhuset. Doktorn såg att högra lårbenet var brutet och stod snett. Det blev operation och Noda fick ligga länge med benet i gips.

På sjukhuset fick Noda höra om Jesus, och Guds ord slog rot i hennes hjärta. Hon lärde sig sångerna de sjöng och hon lärde sig knäppa sina händer och be till sin Frälsare Jesus.

Då läkarna tog bort gipset från Nodas ben, märkte de, att en svår sjukdom i själva benet var orsaken till skadan. Det var en tråkig upptäckt.

När Noda hade varit på sjukhuset i ett halvt år, blev pappan trött på att vänta. Han kom dit och tog sedan Noda på ryggen med sig hem till hyddan. Ett par veckor senare åkte en av sjuksköterskorna från sjukhuset hem till Noda för att hälsa på henne. Då Noda fick se sköterskan, trillade stora tårar nerför hennes kinder.

– Jag är Guds barn, sa hon. Jag ber till Gud varje dag och jag sjunger sångerna som ni lärde mig på sjukhuset.

Noda satt i öppningen till hyddan, men hon kunde inte gå. Pappan gick då med på att föra henne till sjukhuset igen.

Nu har hon varit där i snart ett år. Hon har båda benen gipsade, och med kryckor kan hon ta sig fram på egen hand. Hon är en riktig solstråle. Varje söndag sitter hon på första bänken i söndagsskolan. Det som hon får höra om Jesus där tänker hon sedan på och hon minns bra, vad hon hör.

En av flickorna som arbetar på sjukhuset, heter Rebecka. Hon kokar varje dag majsgröt till Noda och är som en storasyster för henne.

Efter jul fick Noda börja skolan. Dagen innan grät hon. Varför? Jo, hon kunde ju inte springa och leka som andra barn. Men då hon kom tillbaka efter första skoldagen, var hon strålande glad. Det hade varit så roligt i skolan. Läraren och kamraterna hade varit så snälla. Klasskamraterna bar kryckorna och läraren skjutsade henne på cykeln tillbaka till sjukhuset. Hela eftermiddagen hjälpte hon Rebecka med hennes arbete och sjöng, så det hördes över hela sjukhusområdet.

Stor blev glädjen för Noda, då hon fick en grön kakiklänning, som alla skolflickor i hennes hemland har. Men ännu större glädje blev det, då hennes pappa gav henne lov att delta i dopundervisningen i kyrkan.

Nu är det Nodas bön, att hennes pappa och mamma också skulle få lära känna Herren Jesus, så att alla familjens medlemmar skulle få bli döpta och bli medlemmar i den kristna församlingen. Guds Ord burit frukt i Nodas hjärta.

© Svenska Lutherska Evangeliföreingen